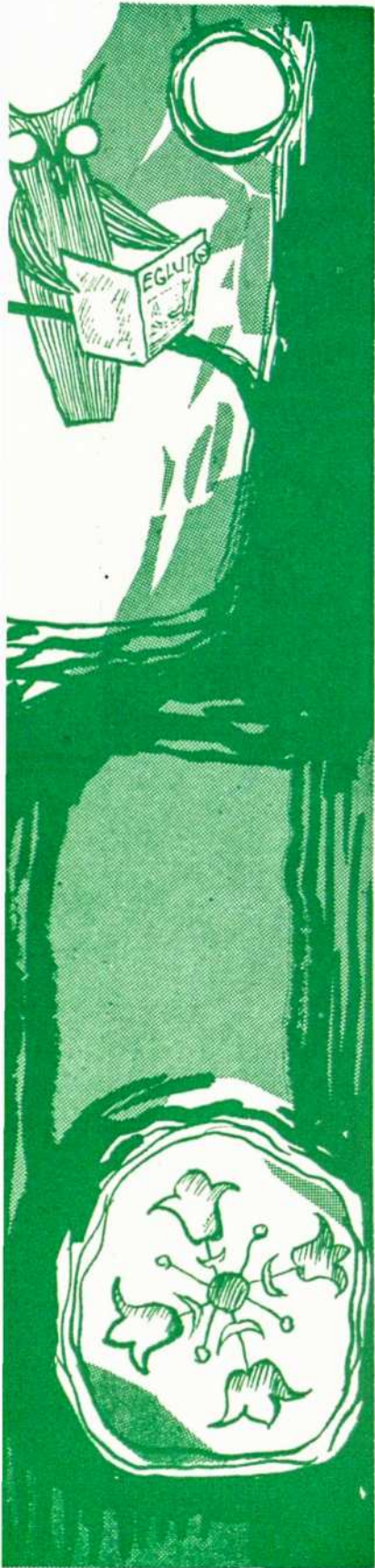

La

Eglutė

1973 GEGUŽĖ

▲ eglutė ▲

1973 GEGUŽĖ

turinys

- 3 MOTINOS DIENA, R. Rasa
- 4 DAINUOK, MOTULE, L. Žitkevičius
- 5 ŠELMIS III, R. Jotvingytė
- 13 SIDABRINIS DOLERIS, D. Lipčiūtė
- 16 TIK NIEKUR NEIŠEIK!, D. Lipčiūtė
- 17 PETELIŠKIŲ SALA, M. Kvietytė
- 26 KUKURUTIS KALIFORNIJOJE, G. Grušas
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

piešiniai

- Z. Sodeikienė — viršelis
- A. Trinkūnas — viršelio užrašo vinjetė
- D. Stončiūtė — 3, 13, 14, 15
- L. Trinkūnienė — 4
- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — 5-12 ir 17-25
- E. Muliolienė — 16
- R. Karosaitė — 26-31

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$5.00, vieno numerio kaina — \$0.50.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$5.00; single copy — \$0.50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

MOTINOS DIENA

Renė Rasa

Kai pirmosios gėlės skelbia pavasarį, pasaulis švenčia Motinos dieną. Gegužės mėnesy žmonės mini gražiausią žmogaus jausmą — motinos meilę.

Motinos meilė viską duoda ir nieko neima. Į motiną tiesia rankas kūdikis, pas motiną skuba jaunuolis dalintis džiaugsmu ir skausmu.

Motinos meilės ilgisi suaugęs žmogus, apie ją galvoja ir žilas senelis.

Motina yra gyvenimo pradžia, žmogaus gyvybė, didžioji pasaulio meilė.

Kiekvieniame krašte kiekvienos motinos veide švyti ta pati meilė savo vaikui.

Afrikos juodukas glaudžiasi prie savo motinos ir į jos veidą žiūri kaip į gražiausią paveikslą.

Siauraakis japoniukas, sudėjęs rankas, lenkiasi prieš motiną, nes ji suteikė jam gyvybę. Ji jo pasaulyje bus visada pirmoji moteris.

Vargingas Indijos berniukas jaučiasi saugus, miegodamas motinos glėbyje.

Ir Lietuvos vaikutis žino, kad jo motina visada jį mylės. Mylėjo supdama, mylėjo bardama, mylėjo ir verkė lydėdama už Lietuvos laisvę žuvusį į kapus.

Švęsdami Motinos dieną, žmonės mini didžiausią ir šviesiausią meilę, kuri yra visų laikų, visų kraštų ir visų pasaulio vaikų didžiausia laimė.

DAINUOK, MOTULE

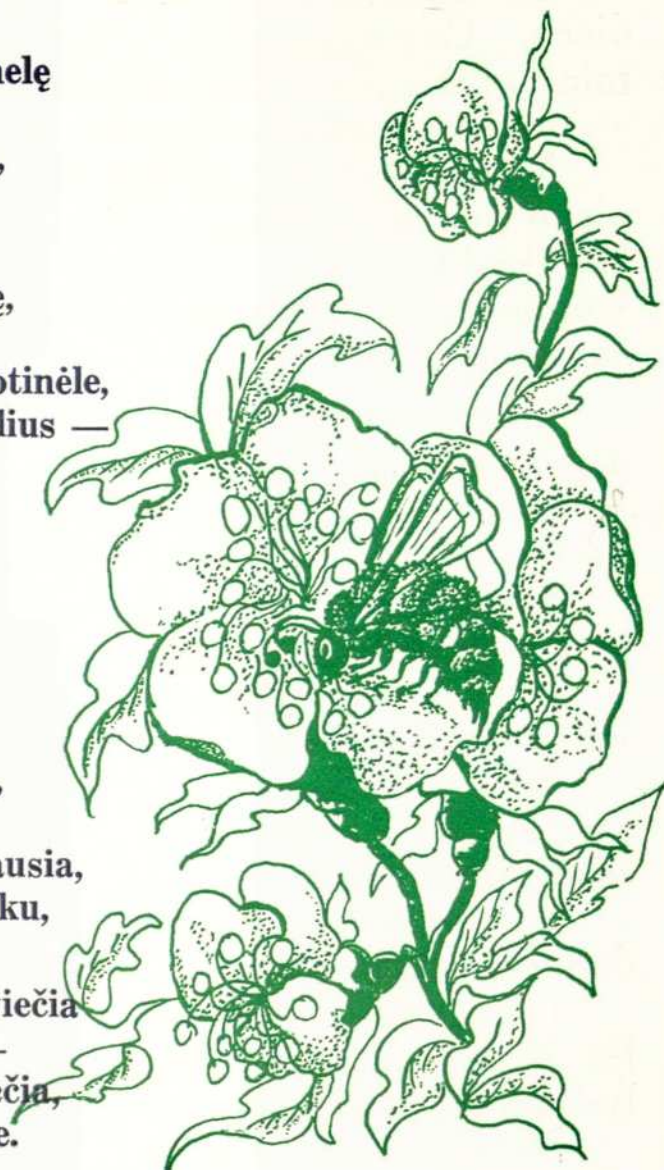
Leonardas Žitkevičius

Dainuok, motule, man dainele
Apie tas lygumas žalias,
Kur bitinėliai soduos užia,
Kur skina sesė rūteles.

Dainuok, motule, apie gėlę,
Kur dėvi šilko rūbelius.
Dainuok, dainuok man, motinėle,
Apie tuos margus paukštelius —

Kurie sugrižta iš toliausia,
Tiesiog į tėviškės laukus,
O aš dainuosiu tau, mieliausia,
Kaip su tavim gyvent jauku,

Kaip tavo meilė nuolat šviečia
Ir nuolat veda ji mane —
Į ten, kur Vilija mus kviečia,
Kur šaukia vilnys Nemune.

ŠELMIS

III

Ritonė Jotvingytė

Mokslas mokyklose baigėsi. Dučio pažymiai geri. Jis jau penkto skyriaus mokinys! Dutis ir šeštadienių lietuviškoje mokykloje gerų mokinių sąrašė.

— Tai... viskas tvarkoj, — galvojo Dutis. — Prieš akis visa vasara. Dabar svarbu, kada ir kur atostogoms. Būtų gerai, kad ir Šelmis kartu važiuotų, — svajojo Dutis.

Atsakymas atėjo greit. Vieną sekmadienio pavakarę Liudytė apsikabino mamytės kaklą:

— Kur mes, mamyte, važiuosim atostogų? Aš labai noriu pas senelius. Ten, mamyte, galėtų ir Šelmiui patikti.

Dutį išpylė devyni prakaitai.

— Tu, Liuda! Kaip tu, ... — springo žodžiais Dutis.

— Gerai, Dutį, gerai! Tegul Liudytė pasisako. Eikš ir tu. Pasikalbėkim ir nutarkim taip, kad visiems būtų gerai, — sakė tėtis. — Man Liudytės siūlymas patinka. Pas tėvukus ramu. Poilsio kiek tik nori... Kaip manai, Dutį? Gal ir gerai? Ką?

— Man tai visur gerai, tėtė, bet pas senelius būtų — valio!
— prisipažino Dutis. — Bet ką darysim su...

— Jūra ir Dainava? — atspėjo Dučio mintį mamytė.

— Nesirūpink. Bus gerai. Kaimynė sakė, jei paliksim raktą, prižiūrės. O Šelmis? Šelmis važiuos su mumis.

Dučiui tartum akmuo nuo širdies nukrito. Vakare, jau lovoje galvojo:

— Jie geri. Kitų tokių visam pasauly nėra. Tėtis ir mama...

Liudytei galvoti nebuvo kada. Ją užgriuvo daugybė klausimų.

— Ar senelių ūkyje, mamyte, Šelmis galės bėgioti kiek norės?

— Aišku. Sode, pievose, kieme. Nesirūpink. Bus jam gana to lakstymo, — ramino ją mama.

— O kada, mamyte, mes išvyksime? Ar jau rytoj?

— Ne, dar ne rytoj. Iki tėvelio atostogų trys savaitės. Taigi, po trijų savaitių, Liudyte.

— Taigi, po trijų savaitių? Tai jau greitai, mamyte? Ar ne?
— plepėjo Liudytė.

— Trys savaitės laukimo! — galvojo nusivylęs Dutis. — Laikas kai kada gali būti visai nereikalingas...

Sunkesnę Dučio mintį išblaškė Liudytė.

— Aš ir močiutė, Dutė, mama sakė darysim sūrį ir grietinę. Ten turėsiu daug darbo. Man reikės daboti, kad antys kūdroje nepaskęstų. Ar, mamyte, karalienė-varlė gyvena senelių kūdroje? Ar, mamyte, labai skauda, kai bitė gelia?

— Paklausk Dučio, — juokėsi mamytė.

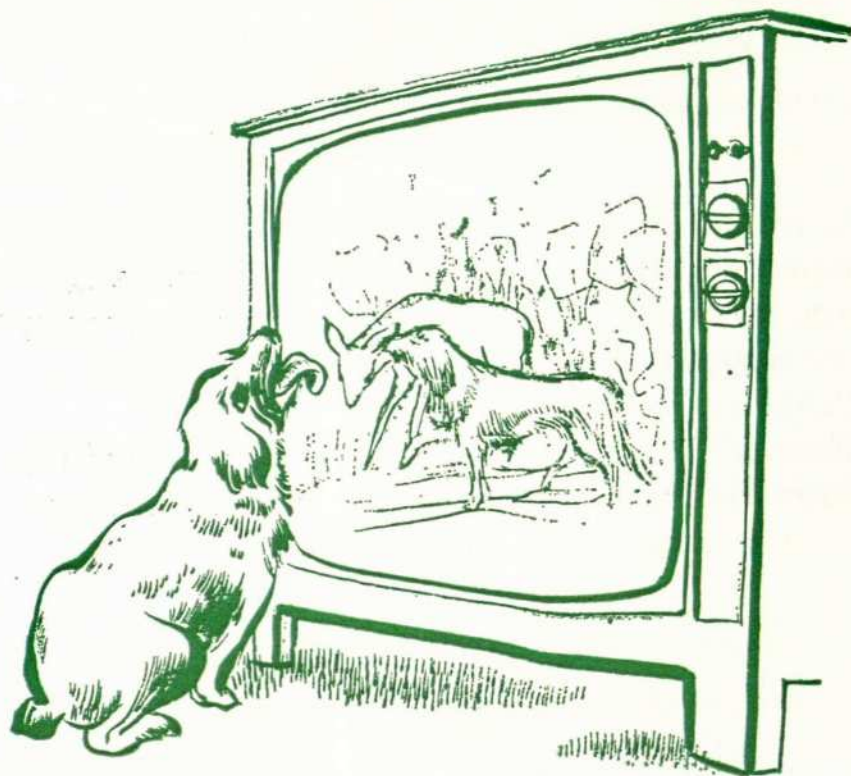
— Mamyte! Prašau, ne!... Taip, skauda, — nežinojo nė ką sakyti Dutis. Jis prisiminė, kaip aną vasarą vieną bitę prisėdo...

Šelmis pasiruošimo atostogoms nesuprato. Jis tik žinojo, kad Liudytės ir Dučio namai yra ir jo namai, kuriuose gyventi jam buvo gera. Tik vienas dalykas jam čia nepatiko.

Nepatiko televizija. Labiausiai nuo paskutinės programos su Lassie. Pati Lassie buvo tvarkoj! Šelmis keletą kartų netgi atlojo jai. Bet kartu su Lassie televizija rodė ir mažą sužeistą stirniukę, kurios Šelmiui buvo labai gaila.

Tą stirniukę norėdamas paguosti, Šelmis nuslinko nuo Dučio kelių, pribėgo prie televizijos ir vietą, kurioje matė stirniukę, lyžtelėjo. Tą pačią akimirką televizijos ekrane pasikeitė vaizdas. Pasikeitusiame vaizde stirniukės nebuvo...

Šelmis suprato, kad stirniukė dingo. Bet kur ir kodėl, jis nežinojo. Šelmis pažiūrėjo į televiziją, į Dutį ir ėmė unkšti. Net ir tada, kai Dutis Šelmį nunešė į lovytę, šuniukas drebėjo ir drebėjo.

Tą naktį Šelmis sapnavo baisų sapną. Jam rodės, kad atėjo pikta ir išsižiojus televizija ir prarijo ne tik stirniukę, bet ir jo liežuvį...

Nuo to laiko Šelmis prie televizijos nesiartino. Erzino jį ir tai, kad iš josėjo nepažįstamų žmonių balsai. Keisčiausia, betgi, jam buvo, kad gyvuliai, kurie televizijoje visai vaipėsi, kalbėjo ne tik žmonių balsais, bet ir žmonių kalba.

Vieną kartą Šelmis matė, kaip vilkas gulėjo tikroje žmonių lovoje. Naktinę kepuraitę ant galvos prisirišęs ir akis baisiai var-tydamas, tas vilkas pasakė:

— Raudonkepūre, aš tavo močiutė!

Tai melagis! Todėl jam ir liežuvis jokiū būdu burnoje netilpo.

Iš viso, ką Šelmis televizijoje matė, jam patiko tik viena pa-saka. Buvo taip.

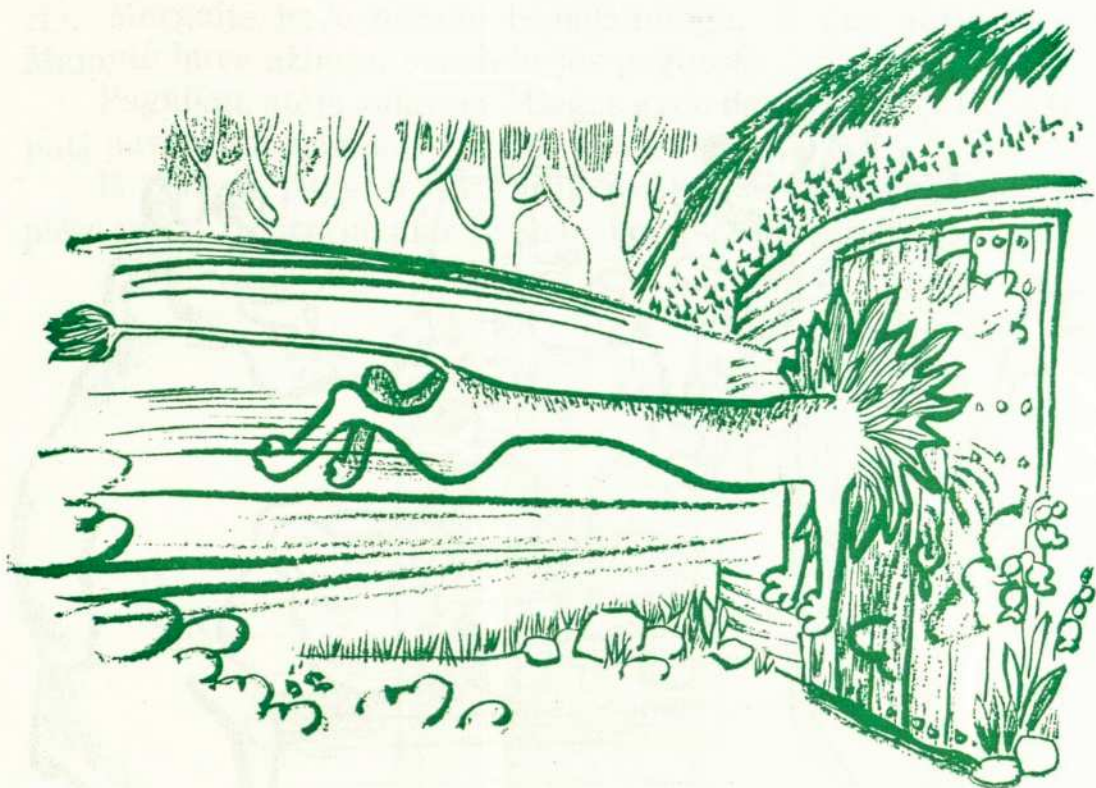
Liūtas supyko ant meškos ir pasakė:
— Aš esu visų gyvulių karalius. Tu manęs neklausei! Aš tau nedovanosiu!
Meška liūto nebijojo.

— Gal tu ir esi karalius, bet ne man. Man tu esi tik didelė ir pikta katė. Tu tikriausiai nežinai, nė kas gardu. Tu, gal būt, dar niekada nė medaus nelaižei!? Aš tavęs nebijau, — tyčiojosi meška.

Liūtas — kur gi! Supyko dar labiau. Jis užsimerkė, išsižiojo ir, pakėlęs nosį, suraukė viršutinę lūpą. Bet meška nepabūgo. Ir tokio liūto nebijojo. Ji parėjo namo, užrakino duris, uždarė langines, o raktą padėjus po pagalve ruošėsi poilsio.

Tuo laiku įpykęs liūtas į meškos namus lėkė kaip strėlė.

— Aš ją išmokysiu baimės! Kai trenksiu į duris, tai žinos! Kad būtų stipriau, liūtas užsimerkė. Užsimerkęs, į duris nepataikė. Liūtas visa jėga trenkė į meškos namo sieną.

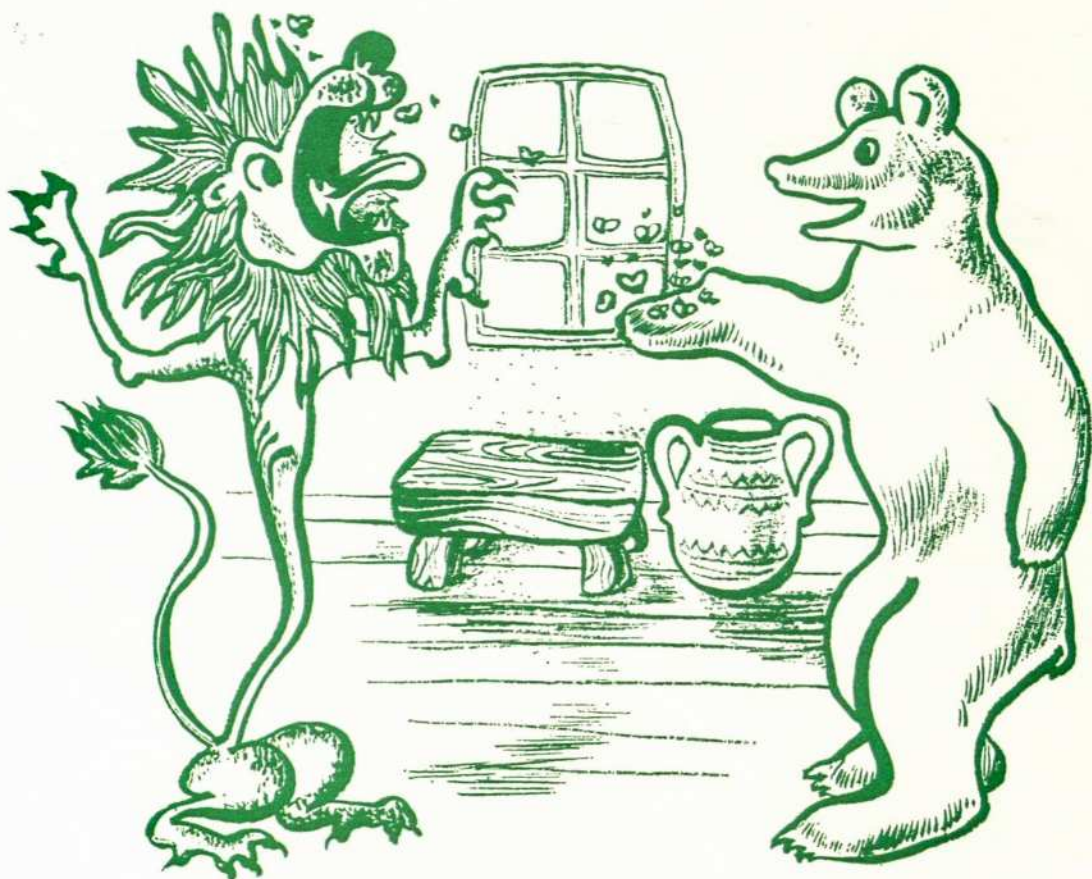
Šelmis matė, kad iš liūto liko tik galva ir uodega. Visa kita susiplojo į nei šį nei tą. Paskui Šelmis matė, kaip tas liūtas pasidarė labai plonas ir į meškos namus įlindo per rakto skylutę.

— Gudrus tu, — pasakė jam meška, — bet aš tavęs nebijau!

— Dabar aš tave suėsiu, — pasakė meškai tas plonas, kaip siūlas, liūtas.

Bet meška ir dabar nepabūgo. Ji tik atgniauzė kumštis ir paleido dvi saujas bičių.

Bitės nelaukė — plast ir susėdo į liūto karčius. Liūtas bičių bijojo. Pamiršo kerštą ir movė atgal į savo viešpatiją.

Šelmiui patiko, kad laimėjo meška. Gal dėl to, kad medų mėgo ne tik meška, bet ir jis. O gal dėl to, kad liūtas buvo katė, o jis — šuo.

Iš džiaugsmo Šelmis ėmė garsiai loti. Kieme jis dar ilgai ir garsiai skelbė meškos pergalę.

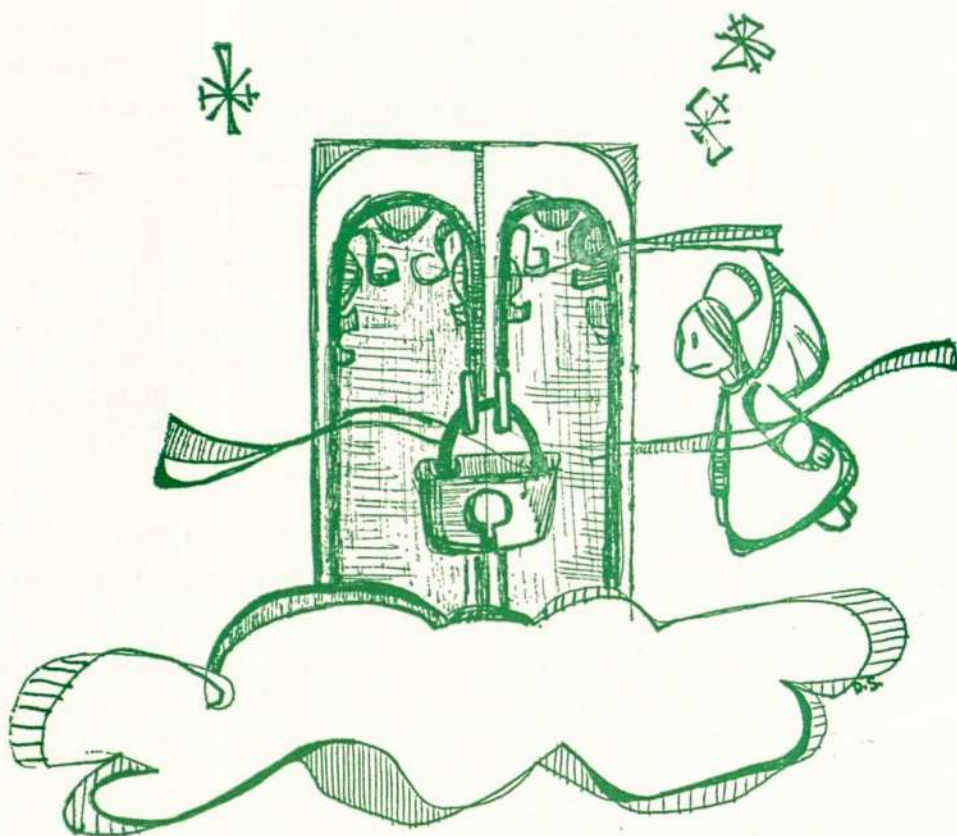
SIDABRINIS DOLERIS

Danutė Lipčiūtė

Vakar Rūtai iškrito pirmas pieninis dantis. Buvo daug išgąsčio. Mergaitė buvo nerami ir nelaiminga. Ir dar atėjo svečių. Mamytė buvo užimta, negalėjo jos paguosti.

Pagaliau, atėjo vakaras. Miegas gydo daugybę ligų. Rūta truputį paverkė ir užmigo. Sapnai nudžiovino ašaras.

Iš ryto po pagalve Rūta rado laišką. Ji greit atsisėdo, perplėšė voką, pasitrynė akis ir ėmė skaityti.

Brangi Rūtele,

Esu angeliukas, bet, kaip ir tu, jaučiuosi nelaimingas. Beveik verkiu. Mat, negaliu padaryti to, ko noriu.

Aš mačiau, kaip tu išrovei savo dantį. Net nespėjau įrašyti į blogų darbų knygą, nes tą dieną tu tiek daug visko pridarei. Tavo lėkštėje liko nesuvalgyta mėsa ir kelios pupos. O stiklinėje mačiau neišgerto pieno.

Be to, gali visiems savo draugams pasakyti, kad danguje tų vaikų, kurie nemoka ramiai sėdėti prie stalo, nemyli. Ir tų, kurie ima maistą rankomis ir remiasi alkūnėmis, taip pat nemyli.

Bet nespėjau viso to užrašyti nei Dievui pranešti. Man rūpėjo tas tavo ne laiku išrautas dantukas. Bijoju, kad daug kraujo išbėgs iš tuščios vietos.

Dėl to užmiršau pasiųsti telegramą dangaus bankininkui, kad paliktų atrakintą kasą, kad galėčiau išimti pinigą, kuris tau priklauso už dantį. Nespėjau pranešti krautuvininkui, kad man bus reikalingi spalvoti pieštukai tau rašomam laiskui pagražinti.

Aš buvau labai susirūpinęs, kas bus, kai mamytė pamatys tokią netvarką namuose. Bet mamytę sutrukdė įvairūs reikalai ir žmonės. Ji net negalėjo tavęs išbarti, kai lakstei su pižama prie svečių. Apie tai dar su tavim pasikalbėsiu.

Paprašysiu Dievulį, kad tau duotų daugiau išminties. Tave labai myliu ir noriu, kad būtum tvarkinga, gera ir kukli.

Kai tu užmigai, aš valandėlei nuskridau į dangų. Ten radau visas duris užrakintas. Niekur nebuvo šviesos, ir aš veltui beldžiausi, kad mane įleistų. Danguje buvo atsitikę kas nors ypatingo. Visi buvo išvykę į susirinkimą.

Bet kas blogiausia, kai grįžau iš dangaus be pinigėlio ir be spalvotų pieštukų, radau tavo kambario langą uždarytą. Baisiai privargau, kol suradau plyšelį ir įlindau į vidų.

Tu, žinoma, norėtum žinoti, kur tas plyšelis. Aš to negaliu tau pasakyti. Tai paslaptis.

Tą pinigą (Ar jis neatrodo baisiai didelis — kaip dramblys?) man paskolino tavo mamytė. Aš jai buvau labai dėkingas. Kai mudu turėsime laiko, pagalvosim, kaip ją pradžuginti.

Dabar esu taip nuvargęs, kad ir piešinio tau nebenupiešiu. Spalvotų pieštukų galėčiau rasti tavo stalčiuje. Bet, negaliu. Miegas lipdo man akis. Nosies galiukas jau visas juodas nuo rašalo. Negaliu galvos nulaikyti, ji vis linksta žemyn, ir mano nosis remiasi į popieriaus lapą, kuriame rašau.

Vos išlaikau plunksną. Ir raštas, tu pati matai, kreivas. Jau labai vėlu.

Tikiuos, kad rytoj nerausi kito danties, ir aš galėsiu ramiai pailsėti. Labanakt...

Tavo Angelas sargas

Rūta šypsojosi. Voke ji rado sidabrinį dolerį.

TIK NIEKUR NEIŠEIK!

Danutė Lipčiūtė

Dainuok, mamute, bus ramu,
Jau merkias žemėj vakaras,
Ateina pasakos taku
Sapnų kraitelėm nešinas.

Pabūk, tik niekur neišeik:
Nuvys žiedai man be tavęs,
Nubirs auksiniai obuoliai,
Ir gulbė plunksnos nenumes.

Kai ranką mano tu laikai —
Drąsi virš ežero brendu,
Žvaigždėm pasipuošia takai,
Naktis aplink, o man šviesu.

PETELIŠKIŲ SALA

Milda Kvietytė

Saulė maloniai šildė. Balti, lengvi debesėliai slankiojo dangaus pakraščiais. Vėjelis judino medžių viršūnes. Du broliukai žaidė smėlio dėžėje. Vakar tėtukas jiems parvežė daug gražaus, geltono smėlio. Staiga pro juos praskrido didelė, margaspalvė peteliškė. Ji nutūpė ant jazmino krūmo, kuris augo prie smėlio dėžės.

— Auksuti, ar matai peteliškę? — tyliai paklausė Sauliukas ir ištiesė pirščiuką į jazmino krūmą.

— Kokia didelė! Pirmą kartą tokią matau, — stebėjosi Aukšutis.

Peteliškė suplasnojo ir pakilo aukštyn. Berniukai užvertė galvutes ir sekė peteliškę, kol ji pranyko. Mamytė išėjo į verandą ir žiūrėjo į juos. Berniukai jos nepastebėjo. Mamytė paklausė:

— Vaikučiai, ką taip stebite?

— Mamyte, labai didelė peteliškė mus aplankė. Tokia didelė, kaip mūsų aitvaras, — pasakojo Sauliukas.

— Saulius tiesą sako. Ir aš ją mačiau. Ji tupėjo ant šito jazmino, — aiškino Auksutis.

Sauliukas atbėgo prie mamytės.

— Mamyte, prašau pabūti pas mus. Gal peteliškė vėl atskris. Aš noriu, kad tu ją pamatytum!

— Gaila, nėra laiko. Eikime į kambarį, nes jau reikia vakarienę valgyti ir jums laikas į lovą. Dabar peteliškių yra labai daug. Rytoj tikrai pamatysite bent kelias.

— Mamyte, ar žinai kokią pasaką apie peteliškę? — klausė Sauliukas.

— Aišku. Kai pavalgysite ir atsigulsite, tada paseksiu, — žadėjo mamytė.

— Eikime į kambarį. Aš labai noriu išgirsti pasaką apie peteliškę, — šoko iš smėlio dėžės Auksutis.

Berniukai buvo išalkę ir pavargę. Kai pavalgė, tuoj bėgo į savo lovytes. Mamytė nuėjo paskui juos. Įlipę į loveles, abu berniukai sušuko:

— Mamyte, laukiam pasakos apie peteliškę.

Mamytė užtraukė lango užuolaidas ir atsisėdo.

— Na, gerai. Klausykite. Labai seniai gyveno berniukas, var-
du Uosis. Jo tėtukas buvo išvykęs į karą, nes pikti kaimynai no-
rėjo pavergti tėvynę. Uosis liko namie su mamyte. Uosis buvo
labai geras berniukas. Jis dieną padėjo mamytei dirbti. Vakara
su mamyte sėdėdavo prie namelio ir džiaugdavosi pievomis ir
medžiais.

Jų namelis buvo ant kalvos. Aplinkui augo beržai ir eglės. Prie kalvos tekėjo upė. Uosis labai džiaugdavosi rūtomis, kurios augo prie namelio. Jis labai buvo laimingas, kai saulei leidžiantis vakaruose dangus pasipuošdavo įvairiomis spalvomis. Vieną vakarą Uosio mamytė buvo labai pavargusi.

— Uoseli, aš eisiu gulti. Jei nori, vienas pasidžiauk saulėlydžiu, — paglostė mamytė Uosio galvutę.

— Mamyte, ar tu sergi? — susirūpino Uosis.

— Ne, nesergu, tik jaučiuosi pavargusi. Nesirūpink, sūneli! Ryt būsiu vėl stipri, — pabučiavo mamytė Uosį ir nuėjo į kambarį.

Tą vakarą Uosis gerėjosi ypatingai gražiomis spalvomis. Vakaras buvo ramus. Strazdai čiulbėjo medžiuose. Peteliškės skraidė apie rūtas. Uosis buvo labai laimingas. Jam atėjo į galvą mintis ir garsiai ją pasakė:

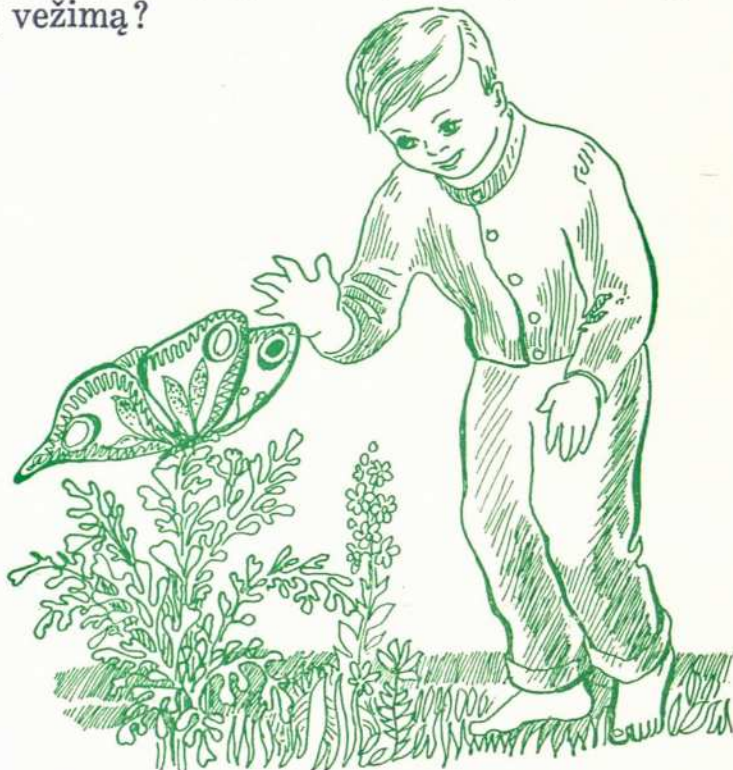
— Norėčiau turėti tokios spalvos vežimėlį, kaip šio vakaro dangus.

Kai tik pasakė, Uosis pamatė skrendančią didelę peteliškę. Ji nutūpė ant rūtų. Tupėdama peteliškė plasnojo sparneliais ir lingavo. Uosis išgirdo malonų balsą:

— Galėtum, Uosi, gauti tokį vežimą, kokio nori.

Uosis pradėjo dairytis, kas taip gražiai su juo kalba. Jis nieko nematė, tik peteliškę ant rūtų. Tais laikais žmonės susikalbėdavo su žvėreliais, paukščiais, vabzdžiais, net su žuvimis. Dėl to Uosis kreipėsi į peteliškę:

— Ar tu, gražioji peteliške, sakai, kad aš galiu kur nors gauti tokį vežimą?

— Taip! Aš tikrai žinau. Gausi! — ramiai tvirtino peteliškė.

— Kas reikia daryti, kad jį gaučiau? — susidomėjo Uosis.

— Tau pasakys mūsų valdovas, kai nuvyksi į Peteliškių salą, — paaikšino peteliškė.

— Aš negaliu ten vykti. Aš nežinau, kur yra Peteliškių sala... — atsiduso Uosis.

— Tai nieko. Aš žinau. Jei norėsi, parodysiu. Galime vykti, jei sutinki dabar, — siūlė peteliškė.

— Puiku! Keliaukime! — atsistojo Uosis. Peteliškė pakilo. Ji nuskrido prie beržo. Nutūpė ir apsidairė. Pamatė Uosį einantį. Peteliškė atskrido prie jo.

— Ach, Uoseli, aš užmiršau, kad tu neturi sparnų. Peteliškių salą negalima pasiekti be sparnų. Ji yra vandenyne, — kalbėjo peteliškė.

— Tai negalėsime keliauti į Peteliškių salą? — nusiminė Uosis.

— Nenusimink, Uosi! Aš žinau, ką padarysime. Tu čia palauk manęs. Aš tuoj grįšiu, — prašė peteliškė.

Uosis atsisėdo. Peteliškė pakilo aukštai ir išnyko. Uosiui pasidarė labai liūdna. Jis valdėsi, kad nepravirktų. Paskui netoli Uosio nusileido vežimėlis. Iš jo pakilo peteliškė.

— Uosi, prašau lipti į vežimą. Keliausime į Peteliškių salą. Valdovas laukia! — linksmi šnabždėjo peteliškė.

Uosis pašoko ir nubėgo prie peteliškės. Vežimėlis Uosiui pasirodė mažas. Jis abejojo, ar įlipęs nesulaužys.

— Ar vežimėlis pakels mane? Aš esu sunkus, — susirūpinęs kalbėjo Uosis.

— Nebijok, Uosi. Šis vežimas yra kitoks, negu žmonių. Jis prisitaiko prie keleivio. Drąsiai lipk ir sėsk. Aš būsiu prie tavęs ir saugosiu, — meiliai aiškino peteliškė.

Uosis įlipo. Pamatė mažą sėdynę. Kai atsisėdo, sėdynė pasidarė didesnė. Peteliškė atsitūpė šalia Uosio.

— Uosi, man labai smagu prie tavęs! — prisipažino peteliškė.

— Ir man smagu! Drąsiau su tavimi. Aš nieko nebijau, — linksmai atsakė Uosis.

— Dabar keliaukime. Paspausk mygtuką, kuris yra prie tavo kairės rankos! — nurodė peteliškė.

Uosis tuojau paspaudė. Pasklido švelni ir maloni muzika. Uosis nušvito. Jam labai patiko ši muzika. Peteliškė prislinko arčiau prie Uosio.

— Dabar, Uosi, spausk mygtuką, kuris yra prie tavo dešinės, — nurodė peteliškė.

Uosis paspaudė. Vežimėlis pradėjo pamažu kilti. Uosis dairėsi šypsodamasis. Jam buvo labai smagu.

— Ar jau važiuojame į Peteliškių salą? — klausė susidomėjęs Uosis.

— Taip! Sakiau, kad valdovas jau laukia, — atsakė peteliškė.

Jie vis kilo. Uosis pastebėjo, kad jie skrenda aukščiau debesų. Netrukus jis pamatė vandenyną.

— Tuojau pamatysi Peteliškių salą, — pasakė peteliškė.

— Aš jau matau! — sušuko Uosis.

— Tai Peteliškių sala. Jau leisimės.

Vežimėlis pradėjo leistis. Uosis sudrebėjo.

— Smagiai buvo kilti. Dabar kažkodėl šiurpuliai eina per mane, — prisipažino Uosis.

— Uosi, nebijok. Bus viskas gerai! — ramino peteliškė.

Jie laimingai nusileido. Sala buvo didelė. Ten augo gražios palmės. Nuostabiai čiulbėjo paukščiai. Žydėjo gėlės. Skraidė įvairių spalvų peteliškės. Uosis buvo sužavėtas ir laimingas. Išlipo iš vežimo ir stovėjo, lyg užburtas.

— Labas, Uosi! Jau seniai norėjau tave pakviesti į šią salą, — jį kalbino graži, geltona peteliškė.

— Peteliškių salos valdovas! Nusilenk jam, — kuždėjo Uosiui jo vadovė.

Uosis mandagiai nusilenkė valdovui.

— Labai ačiū! Jūsų sala, valdove, yra gražesnė už viską, — nuoširdžiai atsakė Uosis.

— Smagu girdėti tokius žodžius iš tavęs! Mano peteliškės, parlėkusios nuo tavo namelio, dažnai man pasakojo, kad tu esi geras berniukas. Jos prašė, kad pakviesčiau tave mus aplankyti. Šiandien sužinojau apie tavo norą turėti saulėlydžio spalvų vežimą. Mes, Uosi, tokių vežimų turime. Parodysiu juos. Eikime! — kalbėjo peteliškių valdovas.

— Ačiū! — Uosis nusilenkė mandagiai.

Peteliškių valdovas nuvedė Uosį į didelę aikštę. Uosis pamatė daug tokių vežimėlių, koku jis atvažiavo. Šitų vežimėlių spalvos tikrai buvo vakarų dangaus. Uosis buvo sužavėtas.

— Šie vežimėliai yra dar gražesni, kaip aš vaizdavaus! — gėrėjosi Uosis.

— Tai naujausias mūsų išradimas. Anksčiau mūsų vežimai turėjo du mygtuku. Juos, Uosi, matei tame, kuriuo atvykai. Naujieji turi tris, — aiškino valdovas.

— Atsimenu. Vieną paspaudus girdi gražią muziką, o kitą paspaudus, vežimėlis pradeda kilti ir skrenda. Kam reikalingas dar vienas? — klausė Uosis.

— Šitą paspaudus, vežimėlis nuveža į Svajonių salą, — parodė valdovas žalią mygtuką.

— Ar iš ten galima grįžti? — teiravosi Uosis. Jis prisiminė savo mamytę, kuri liko viena.

— Tai priklausys nuo tavęs! — atsakė Valdovas. — Duosiu tau vežimėlį, kurį tu pasirinksi, su viena sąlyga.

Valdovas nutilo. Uosis nusiminė. Galvojo, kad valdovo sąlyga bus sunki.

— Taip, Uosi, jei būsi geras, galėsi grįžti. Dovanosiu tau vežimėlį, kurį pasirinksi, — žiūrėjo į Uosį valdovas.

— Prižadu, valdove, prižadu! — karštai sušuko Uosis.

Valdovas pašaukė peteliškę, kuri atvedė Uosį į salą.

— Parodyk jam gražiausius vežimus. Kurį išsirinks, galės pasiimti. Palydėsi jį į namus. Laimingos kelionės, — atsisveikino valdovas.

— Labai ačiū! — susijaudinęs dėkojo Uosis.

Uosis išsirinko vežimuką ir laimingai grįžo namo. Mamytei papasakojo apie savo kelionę. Jai labai patiko peteliškių valdovo dovana.

— Kai grįš tėtukas, tada galėsi keliauti. Dabar, sūneli, niekur neskrisk! Bijau viena likti, — prašė mama.

— Gerai, mamyte! — pažadėjo Uosis.

Uosio tėtis grįžo namo. Jam taip pat labai patiko vežimėlis. Uosis pasakė savo pažadą peteliškių valdovui. Uosis pradėjo abejoti, ar ištesės duotą peteliškių valdovui pažadą.

— Tétuk, labai prašau, padėk man, kad ištesėčiau, ką pažadėjau peteliškių valdovui, — prašė tėtį Uosis.

— Gerai, sūneli. Abudu stengsimės. Visiems tik gera darysime, — ryžtingai žadėjo tėtis.

Sužinoję, kad reikia kam nors pagalbos, jie lipdavo į vežimėlį, o tas skubiai juos veždavo į tą vietą. Jie daug padėjo žmonėms, gyvuliams, žvėreliams, paukščiukams...

— Pasaką baigiau! Dabar, sūneliai, labanaktis! — pabučiavo mamytė Sauliuką ir Auksutį.

— Labai ačiū, mamyte, už pasaką. Būsime geri ir mudu su Sauliuku.

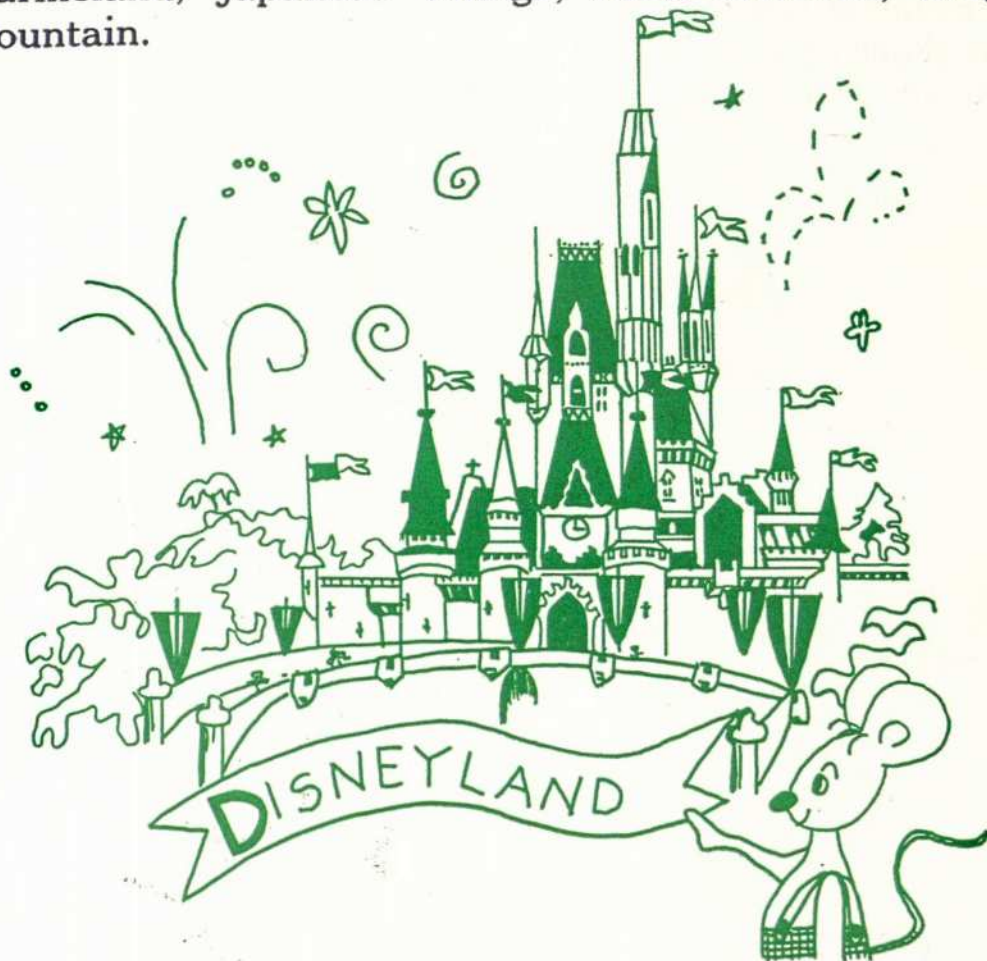
— O aš su tétuku jums padėsime, — pažadėjo mamytė ir išėjo iš kambario.

KUKURUTIS KALIFORNIJOJE

*parašė — Gintaras Grušas, 10 m.
Agoura, Calif.*

*piešiniai — Rimos Karosaitės
Toronto, Canada*

Vieną dieną Kukurutis sumanė apvažinėti Kaliforniją. Jis norėjo pamatyti Disneyland, Knott Berry Farm, Marineland, Japanese Village, Bush Gardens, Magic Mountain.

— Ypač dabar norėčiau, kad mano senelis milijonierius atvažiuotų manęs aplankyti! — galvojo Kukurutis. — Aš parašysiu jam laišką ir pakviesiu Kalifornijon.

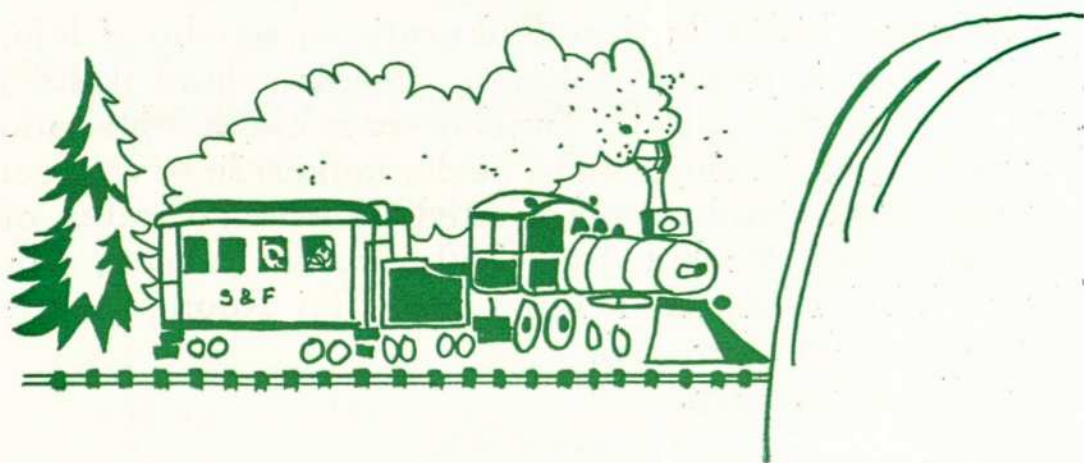
Už kelių dienų Kukurutis gavo laišką nuo senelio. Jis rašė, kad gali atvažiuoti trim dienom. Tai reiškia, kad Kukučiui reikia išrinkti tris iš šešių vietų, kurias norėjo pamatyti. Jis pagalvojo ir išsirinko: Disneyland, Knott'o ūkį ir Marineland. Jam tos vietos atrodė įdomiausios.

Po savaitės Kukurutis nuvažiavo į aerodromą senelio pasitikti. Senelis dabar turėjo savo lėktuvą. Tas lėktuvas, kaip ir visi kiti, vėlavo. Bet šį kartą senelio lėktuvas pasukbėjo, vėlavo tikrai pusvalandį. Kukurutis senelį nusi-vežė namo.

— Seneli, rytoj važiuosime į Disneyland, — pasakė Kukurutis. — Tau labai patiks Karibų piratai. O dabar gerai išmiegot, rytoj bus ilga diena.

Ryte abu atsikėlė labai, labai anksti. Devintą valandą išvažiavo senelio limuzinu ir įkliuvo į virtinės automobilių. Kukurutis su seneliu atvyko į Disneyland 10:51:32 valandą ryte.

Pirmiausia pasivažinėjo S & F traukiniu. Seneliui labiausiai patiko pasižiūrėti į dinosaurus, kuriuos toje ke-
lionėje rodė.

Tada jie ėjo į Mattahorn. Ten jiems taip patiko, kad pakartojo penkis kartus iš eilės, be sustojimo.

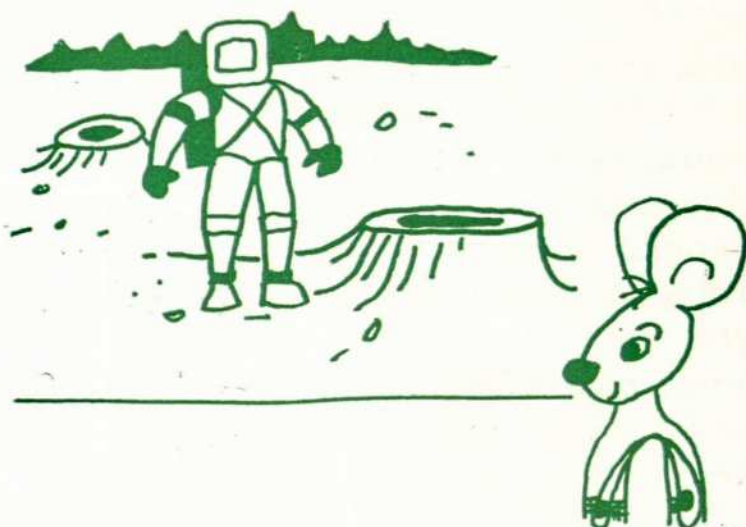
Po to aplankė Fantasyland Autopia. Seneliui ten buvo labai linksma, nes automobilį jis pats vairavo. Papras-tai jam šoferis vairuoti neleidžia. Išlipę iš automobilių, nuėjo pasižiūrėti Skridimo į mėnulį. Per mikrofoną Ku-kurutis išgirdo:

— Labas, aš esu Jūsų pilotas. Prašau susegti diržus.

Kukurutis pagalvojo ir tarė:

— Man atrodo, kad ką nors panašaus esu girdėjęs. . .

— 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, 0. Kylame! — pasakė pilotas.

Pakrypo kėdės, kuriose Kukurutis su seneliu sėdėjo. Jie išsigando ir pradėjo šokinėti. Bešokinėdami įkrito į skylę ir atsirado tunelyje. Tuneliuėjo irėjo, kol atsirado "Tom Sawyer's" saloje. Po to jie dar lankėsi šiose vietose: Country Bear Jamboree, Haunted Mansion, Pirates of the Caribbean, Rocket Jets, 260 Circular Vision, Mr. Toad's Wild Ride, Mad Tea Cups, Tiki Room, Jungle Cruise, Lincoln Memorial.

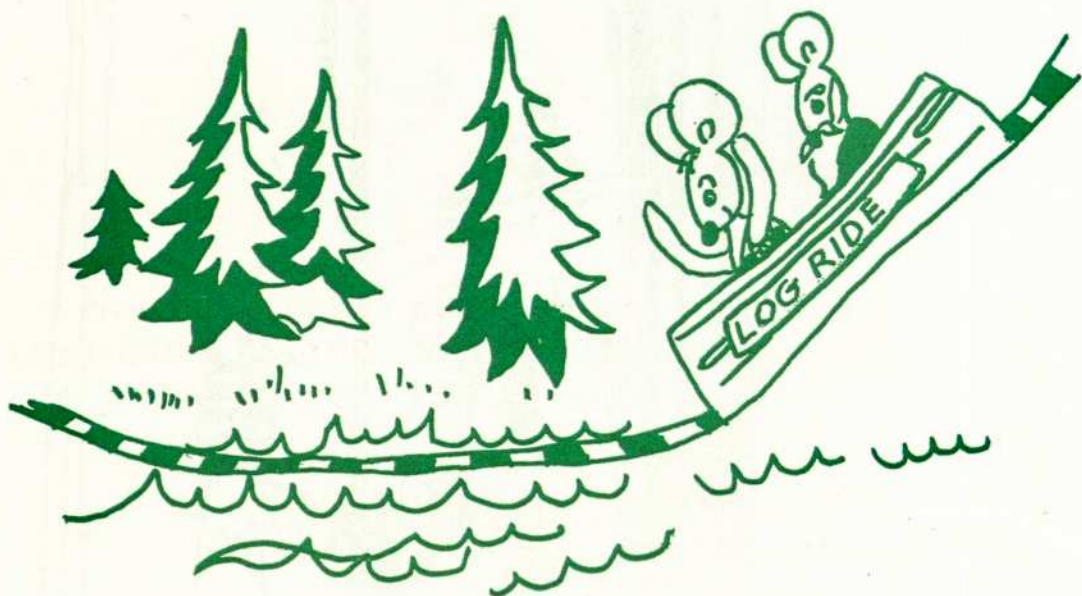
Grižo namo vėlai.

— Rytoj važiuosime į Knotto ūkį, — nutarė Kukurutis.

Ryte abu vėl atsikėlė anksti ir išvažiavo dešimtą. Pasiekė ūkį 10:17:24 valandą.

Pirmiausia pabandė Log Ride. Važiavo net penkioliką kartų! Kukurutis ir senelis nutarė, kad tai smagiausias važinėjimas visame ūkyje. Vėliau juodu aplankė Train Ride, Mining for Gold, Stagecoach Ride.

Kai grįžo namo, Kukurutis tarė:

— Rytoj — į Marineland!

— Ne, — nesutiko senelis. — Į Marineland nevažiuosime. Skrisime mano lėktuvu į San Francisco.

— Gal aplankysime Raudonmedžių girią? — paklausė Kukurutis.

— Taip, — atsakė senelis.

Ryte atsikėlė kaip paprastai ir įlipo šį sykį ne į automobilį, bet į lėktuvą. Skrido labai pamažu, užtruko pusantros valandos.

Pamatęs didžiuosius Raudonmedžius (Redwoods), Kukurutis sušuko:

— Aš žinojau, kad šie medžiai yra labai aukšti, bet jie triskart aukštesni, negu maniau!

— Tas yra vienas iš žemesniųjų, — paaiškino Kuku-ručio senelis.

Tą dieną jie studijavo medžius ir matė General Tree, Tree Tunnel ir Tree Fence.

Kai buvo laikas namo skristi, abu įlipo į lėktuvą ir nuskrido. Kukurutis šoko iš lėktuvo su parašiotu. Jis nusileido virš savo namų. Ant jo parašiuoto buvo parašyta:

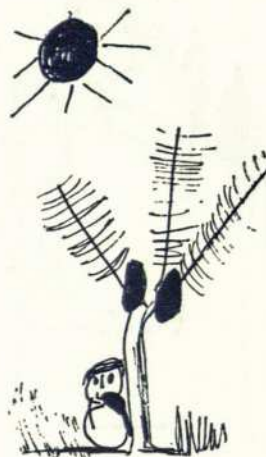
**KUKURUTIS - PUPUTIS - EGLUTĖ —
DIDŽIAUSIAS TREJETAS!**

paveikslų paroda

Parkas pavasari
Ričardas Liškauskas, 10 m.
Burlington, Ont. Canada

Bahamų salose
Vytukas Čuplinskas, 6 m.
Toronto, Canada

Lietuva
Gintaras Uleckas, 6 m.
Toronto, Canada

Pasivaikščiojimas
Laima Sruoginytė, 7 m.
Norwood, N.J.

Pirmo skyriaus mišios
Ričardas Kalentra, 6 m.
Toronto, Canada

Karvutė
Vaiva Vaišnytė, 5 m.
New Haven, Conn.